



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 stycznia 2019 r.

Pozycja 15

POSTANOWIENIE z dnia 28 listopada 2018 r. Sygn. akt Ts 99/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej „R.” spółki jawnej,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 2 maja 2017 r. spółka „R.” sp. j. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność art. 26 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 54a ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 2171; dalej: prawo upadłościowe) „w zakresie, w jakim nie przyznają wierzycielowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego dłużnika, prawa do zaskarżenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości dłużnika” z art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 16 listopada 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu. Trybunał wyjaśnił, że zgodnie z jego utrwaloną linią orzecniczą nie jest dopuszczalne wydanie wyroku w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej, w której stawia się zarzut nieprawidłowego stosowania prawa. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi skarżącej 6 grudnia 2017 r.

Na to postanowienie, skarżąca pismem z 13 grudnia 2017 r. wniosła zażalenie, zaskarżając je w całości oraz wniosła o jego uchylenie i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Skarżąca wyjaśniła, że kwestionowane w skardze przepisy „nie przewidują prawa wierzyciela do złożenia zażalenia na postanowienie o ogłoszeniu upadłości dłużnika, wobec którego wierzyciel domagał się wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego w sytuacji, w której nie zastosowano reguł kolizyjnych, co narusza konstytucyjne prawa i wolności skarżącej – wierzyciela poprzez naruszenie prawa do sądu oraz zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego”.

Trybunał Konstytucyjny zważył co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu, ponieważ zgodnie z jego utrwaloną linią orzecniczą nie jest dopuszczalne wydanie wyroku w sprawie, w której brak jest podstaw do dokonania kontroli konstytucyjności (wyrok TK z 1 lipca 2008 r., sygn. SK 40/07, OTK ZU 6A/2008, poz. 101). Trybunał stwierdził, że taki stan rzeczy ma miejsce w badanej skardze konstytucyjnej, ponieważ opiera się ona na zarzucie nieprawidłowego stosowania prawa, nie zaś na zarzucie niekonstytucyjności zakwestionowanych przepisów.

3. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego w kontekście hierarchicznej zgodności z Konstytucją mogą być wyłącznie akty normatywne. Trybunał Konstytucyjny co do zasady nie ocenia indywidualnych aktów stosowania prawa i nie ma charakteru *sui generis* instancji weryfikującej ostateczne orzeczenia sądowe czy ostateczne rozstrzygnięcia organów administracji publicznej. W konsekwencji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być wyłącznie ocena hierarchicznej zgodności norm prawnych (wyrok TK z 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51).

4. W ocenie skarżącej sądy upadłościowy i restrukturyzacyjny błędnie zastosowały reguły kolizyjne w rozpoznawaniu wniosku upadłościowego (dłużnika) i restrukturyzacyjnego (wierzyciela), co doprowadzić miało do naruszenia praw skarżącej, lecz – jak stwierdził Trybunał w postanowieniu o odmowie nadania skardze biegu – naruszenie to nie wiązało się z treścią kontrolowanych przepisów, lecz ich niewłaściwym – w ocenie skarżącej – zastosowaniem w jej sprawie.

5. Innymi słowy, gdyby sądy prawidłowo zastosowały kwestionowane przepisy, to – zdaniem skarżącej – nie doszłoby do naruszenia jej konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżąca twierdzi bowiem, że źródłem tego naruszenia nie są w istocie zaskarżone przepisy, lecz wadliwy sposób ich zastosowania przez orzekające w jej sprawie sądy.

6. Trybunał stwierdził zatem, że postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 16 listopada 2017 r. o odmowie nadania skardze dalszego biegu odpowiada prawu, a zarzuty podniesione przez skarżącą w zażaleniu na to postanowienie są pozbawione podstaw. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK, Trybunał nie uwzględnił zażalenia skarżącej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.